

TRUYỆN NGẮN TRĂM CHỮ

CHỈ MANG THEO NGHIỆP

Thầy từ bi, tha thiết sách tấn:

- Các con ăn ở cho phải đạo, đời vô thường lắm, một mai đi là bỏ lại hết chỉ mang theo nghiệp thiện-ác thôi!

Trong chúng có người thắc mắc:

- Một khi cách ăm thì quên hết, cứ sao cái nghiệp nó lại còn?

Thầy bèn dụ:

- Có anh nông phu cùng anh bác sĩ qua sông, chẳng may tàu chìm, cả hai sống sót dạt vào bờ nhưng tài sản mất hết. Để mưu sinh kẻ thì trồng trọt, người lại chữa bệnh...

Thầy chưa dứt lời thì tiếng vỗ tay vang như pháo tết.

CỐI TA BÀ

Họ lấy nhau đã lâu, không biết như duyên thế nào mà cứ cự cãi hoài mà chẳng thể bỏ nhau. Một hôm người vợ đọc sách có gì đó hợp tâm cảnh bèn thán lên:

- Cối này khổ nhiều sướng ít, kham nhẫn chịu đựng thật không ngoa là cối Ta-Bà.

Người chồng hóm hỉnh:

- Đúng là cối Ta-Bà thật! *Ta* với *bà* chịu đựng nhau từng ấy năm rồi.

Cả hai cùng cười cảm khái gì đâu!

NHẪM NHÒ GÌ

Dân nghèo quá đã vậ thiên tai, nhân tai hoành hành dữ dội. Gần xa gửi viện trợ giúp đỡ. Ấy vậy mà bị quan lại xà xẻo hết, đến tay dân chẳng là bao. Truyền thông đưa tin, khắp nơi phẫn nộ:

- Thật là vô lương tâm! Chút quà cho người bất hạnh vậy mà cũng ăn được!

Dân chúng mĩa mai:

- Nhảm nhò gì! Vàng, bạc, xi măng, sắt thép... mấy ống còn ăn được nữa kia!

TƯỚNG QUÂN

Giặc đã nhập quan vậy mà triều đình vẫn thờ ơ và có ý thần phục. Dân quân thỉnh cầu ngài. Ngài ở thế kẹt tiến thoái lưỡng nan nên suy nghĩ lung lắm. Sau đêm trắng ngài tuyên bố:

- Quốc quý triều đình khinh.

Triều đình kết án phản loạn và cắt chức. Lập tức dân chúng bày hương án, treo phan tế sống và phong ngài:

- Hộ quốc đại tướng quân.

KÝ KẾT

Cuối năm rồi táo thần khắp nơi về thiên đình báo cáo với Ngọc Hoàng. Các quốc độ khác cũng bình an riêng tảo cõi Sa-Bà thì có nhiều điểm mới:

- Người cõi này càng ngày tham -sân quá nặng. Họ tàn sát nhau, khai phá đến độ hủy môi trường sống của muôn loài, khí hậu biến đổi mà cũng đã thức tỉnh. Họ kéo về Ba-Lê phó hội và ký kết bảo vệ thiên nhiên.

Các táo vỗ tay rào rào vậy mà Ngọc Hoàng vẫn trầm ngâm, hồi lâu ngài nói:

- Ta biết rõ những kẻ tham tàn, gì chúng cũng ký nhưng chẳng chịu làm.

KHÔNG BIẾT HƯƠNG

Ngày Valentine hai vợ chồng đi ăn tiệm. Có cô gái đến mời mua hoa, anh mua hoa vừa tặng vợ vừa có ý giúp cô gái nghèo. Người vợ gắt:

- Vẽ chuyện! Mua chi cho mắc, nhiều tiền đó ra chợ mua cả tá.

Sau khi vợ nói thế, anh thấy trong ánh mắt cô gái đó lạ lắm nhưng không tiện hỏi. Tuần sau đi ăn với bạn anh gặp lại cô gái nọ, anh hỏi:

- Hôm trước anh thấy ánh mắt em có gì đó lạ lắm!

Cô gái thưa:

- Em bán hoa bao năm nay, mong có ai tặng một cành hoa mà chẳng thấy. Vợ anh chỉ vì mấy đồng bạc mà không biết hương vị ngọt cuộc đời!

VÌ THƯƠNG NÊN VẬY

Con gái đến tuổi cập kê bắt đầu có những dấu hiệu quá đà. Một hôm xin đi chơi khuya, người cha không cho. Cô bé giận dữ:

- Ba làm khó! Ba không thương con!

Người cha bèn chỉ vào ngọn đèn ngoài hiên:

- Con thấy không? Vì ánh đèn quỳnh dụ mà bao nhiêu con thiêu thân lao vào chết. Con còn nhỏ chưa đủ biết cạm bẫy của đời. Ba thương con, không muốn con như những con thiêu thân kia.

Cô bé không vui nhưng cũng lẳng lặng về phòng.

KHÔNG CHẮC AI TRƯỚC

Bao tử đau đớn than vãn:

- Chắc tui sụm trước đó, ngày nào cậu chủ cũng tọng vào bao nhiêu là rượu, thịt!

Tim-mạch ì ạch khổ sở nói trong làn hơi:

- Không chắc ai trước đâu bạn! Thịt nhiều quá tui giờ nhiễm mỡ, cao máu... không chắc còn vận oxy lên não nổi!

Các khớp rệu rạo đồng thanh:

- Đạm dư quá, đang tàn phá anh em nhà khớp chúng tôi.

Đến đây cả bọn giật mình nghe cậu chủ và bạn bè:

- Vô trăm phần trăm, mừng mỗi mới!

STEVEN N

Atlanta, Feb.2016